

Zaman Zayıflığıma Kükrüyor

— nevzat-taski · 30 Ağustos 2012

---

yine sessizce ayrılıyorum bu şehirdenardımdan gelen hüzünler'imle,
kopup gidiyorum
baharın sıcak kollarından.

dikildiğim her pencerede
rüzgarın getirdiği fırtınayla
sonsuz acılara bölünüyor insanlığım.

ellerim üşüyor
yalnızlığa bölündükçe
ağlayan gözlerim.

değeri yok bu yaşamın
adil değil bu düzen
dünyamız gülmüyor artık,

şu yüzü parçalanmış
buruşuk yüzü görmekten,
kayıp giden bir yıldız gibi
hissediyorum kendimi...

gözlerimi nereye çevirsem
umutlar bir yığın acı olmuş.

uzak mesafelere çekilmiş
bütün duygular.

kötü yaşam kabuğunu kırmış
zayıflığıma kükrüyor.

sarıldığım her el
çekiyor kendini yavaş yavaş....

yılgın bir savaşçı gibiyim
şairliğine gömülmüş

oradan bakıyorum
bu çürük yaşama....

NEVZAT TAŞKIRAN